

ἡ ἐν Παρισίοις τῷ 1867, ἡ τῆς Βιέννης τῷ 1873, ἡ τῆς Φιλαδελφίας τῷ 1876, ἡ τῶν Παρισίων τῷ 1878 καὶ ἡ τελευταία τῷ 1889, ἡ λαμπρότερα καὶ ἡ σπουδαιότερα τῶν προηγουμένων.

Διὰ τῶν παγκοσμίων ἐκθέσεων χαρακτηρίζονται ἐκάστοτε αἱ διάφοροι ἐποχαί, ἐν αἷς αὗται λαμβάνουσι χώραν. Ἐνῶ πρότερον λ. χ. αἱ μηχαναὶ κατελάμβανον μικρὸν χώρον καὶ ὡς ἐξάρτημα ἐλαχίστου λόγου ἄξιον ἐθεωροῦντο, ἐν τῇ νεωτέρᾳ ἡμῶν ἐποχῇ ἐπικρατοῦσι τῶν λοιπῶν ἐκθεμάτων, ἡ δὲ ἐκθεσις αὐτῶν γίνεται καὶ πρακτικῶς τῷ τρόπῳ, ἐκτιθεμένων τῶν μηχανῶν ὁλοκλήρου ἐργοστασίου, οὕτως ὥστε εὐκόλως παρακολουθεῖ τις τὰ διάφορα στάδια τῆς κατασκευῆς οἰοῦντάς ποτε ἀντικειμένου ἀπὸ τῆς πρώτης ὑλῆς μέχρι τῆς τελειοποιήσεως αὐτοῦ.

Διὰ τῶν ἐκθέσεων ἀπὸ τοῦ 1870 καὶ ἐντεῦθεν λαμπρῶς διετρανώθησαν ἡ βιομηχανικὴ ἀναγέννησις, ἡ πρόοδος τῶν φυσικῶν ἐπιστημῶν, οἱ θρίαμβοι τῆς ἀνατροφῆς καὶ ὑγιεινῆς. Πρὸς ἐκάστην σπουδαίαν ἐκθεσιν συνδέεται ἡ ἀναθάνουσα ἀξιολόγος καὶ ἐποχὴν ἀποτελοῦντος γεγονότος τέως ἀγνώστου ἢ δι' ἐπελθουσῶν βελτιώσεων τὸν χαρακτῆρα τοῦ νέου προσλαμβάνοντος.

Παρερχόμενοι τὰ μειονεκτήματα τῶν ἐκθέσεων ὡς μᾶλλον ἐπιδεικνύμεθα, ἔστιν ὅτε καὶ ἀμφισβητήσιμα, ἀναντίρρητον θεωροῦμεν ὅτι αὗται παρέχουσι τὴν τρανὴν μαρτυρίαν τοῦ πολιτισμοῦ καὶ τῆς προόδου, ὁρῶντες δὲ ἐκλήθησαν τὰ βαθμολόγια τοῦ ὕψους τῆς παραγωγικότητος. Καὶ ἡ παραγωγικότης αὕτη τοιαύτας διαστάσεις ὁδημεῖται προσλαμβάνει καὶ ἐν τοσοῦτῳ βραχεὶ χρονικῷ διαστήματι, ὥστε οὐδόλως ἀπίθανον ὅτι οὐκ εἰς μακρὰν θὰ ἔχωμεν ἀποκλειστικῶς παγκοσμίους εἰδικὰς ἐκθέσεις διὰ τὴν ἑλλειψίν ἀναμφιδόλως ἱκανοῦ χώρου, δυναμένου νὰ περιλάβῃ τὰ ἀπειράριθμα ἐκθέματα τῶν διαφόρων κλάδων τῆς βιομηχανίας τῶν ὁλοκλήρων ἐκπολιτιζομένων καὶ αὐξανόντων λαῶν τῆς οἰκουμένης. Καὶ ὄντως ἀπὸ τινῶν ἐτῶν παρατηρεῖται ἡ τάσις αὕτη τῆς εἰδικοποιήσεως τῶν ἐκθέσεων κραταιῶς ἐνισχυομένη· οὕτω ἔρχομεν πλὴν τῶν πολυειδῶν ἐγγυρῶν εἰδικῶν ἐκθέσεων τῆς ὀρνιθολογικῆς, τῶν κυνῶν, τῶν ἀνθέων καὶ διαφόρους εἰδικὰς διεθνεῖς ἐκθέσεις τῆς γραφικῆς, τῆς ἡλεκτρικῆς, τῆς μαγειρικῆς τῆς ὑγιεινῆς, τῆς γεωργικῆς κλπ. ἐν δὲ ταῖς ἡμέραις ταύταις καὶ τὴν πρώτην εἰς τὸ εἶδος αὐτῆς, τὴν ἐν Βιέννῃ διεθνῇ ἐκθεσὶν τῆς μουσικῆς καὶ τοῦ θεάτρον.

Ἐν Βιέννῃ,

Κ. Γ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ.

ΨΥΧΟΣΑΒΒΑΤΟ

(23 Μαΐου 1892).

Ἀπ' τὴν μητέρα σου κρυφὰ συχνὰ τὸ δρόμο πέρνω,
ἔς τὴν πέτρα ποῦ δὲ σκέπασε, συχνὰ, Χριστίνε, γέρνω,
καὶ βρέχω μὲ τὰ δάκρυα τὸν τάφο καὶ τὸ χῶμα,
ποῦ σκέπασε τὸ δῶμά σου, τ' ἀγαπημένο δῶμα.

Ἀχ! θυγατέρα μου γλυκερά, παρηγοριά δὲν ἔχω!

Σ' τοὺς ζωντανοὺς ἀνάμεσα τί στέκομαι; τί τρέχω;
Τί τρέχω καὶ τί στέκομαι τὸ ξέρεῖς, θυγατέρα
ὀπίσω σου δὲν μ' ἄφηδες ἀδέλφια καὶ μητέρα;

Τί κι' ἂν γελᾷ τὸ στόμα μου; Ἀχ, ἡ καρδιά μου κλαίει,
κι' ὁ νοῦς μου μὲ παράπονο μοιρολογαίει καὶ λέει
«Χαρὴς ἀχτίνα, ἐσθύστηκες παρηγοριάς ἀχτίνα!

Ἀλοῖμονό μου, ἀλοῖμονο, δὲν ἔχω περὶ Χριστίνε!»

Δὲν ἔχω περὶ. Τὰ κόκκαλα, ἡ σκόνη σου μοῦ μένει
ἔς τὸ μνήμα μέσα τὸ βαθύ, τὸ σκοτεινὸ κλεισμένη
καὶ μὴ ἐλπίδα οὐράνια ποῦ δὲν ἡ Ἐκκλησία
πῶς θὰ δὲ δῶ ἔς τὴν Δεύτερη, Χριστίνε, παρουσία!

Σήμερο ψυχολάβω, Χριστίνε μου, ψυχούλα,
τὰ δάκρυά μου πέφτουνε γιὰ σένα σὰν βροχοῦλα...
Ἀνοιξατέ μου, ανοίξατε, τὸ μνήμά της τὸ μαῦρο,
τὴ σκόνη της, τὰ κόκκαλα τάγαπημένα ναῦρω,

μὲ τὰ πικρά μου δάκρυα πικρὰ νὰ τὰ ποτίσω,
ἀπ' τὴ γλυκερὰ τὴν κόρη μου μὴ χάρι νὰ ζητήσω
ἔς τὸ μνήμα μέσα τὸ βαθύ γιὰ ἔλεος, γιὰ χάρι,
κι' ἐμένα τὸν πατέρα της τὸν δυστυχῆ νὰ πάρῃ.

Ἀς μοῦ δοθῇ ἔς τὸν τάφο σου, Χριστίνε μου, μὴ κόρη!
Τὰ κόκκαλά μου χωριστὰ ἀπ' τὰ δικά σου ὄχι,
ὄχι, ἂς μὴ τὰ βάλουνε, γλυκερά μου θυγατέρα,
κι' ἐκεῖ, ἔς τὸν τάφο, ἔς τὸ πλεῦρό νὰ εἶδαι τοῦ πατέρα

τὸν ὕπνο τὸν ἀξύπνητο μαζί του ν' ἀπολαύῃς.
Κι' ὅταν, γλυκερά Χριστίνε μου, ἀνάστασι ὅταν λάβῃς,
ἔς τὴν ἀγκαλιά του νὰ δρεθῇς, ν' ἀνασθῇς σιμά του,
ἔς τὴν ἀγκαλιά του νὰ δεχθῇς, Χριστίνε, φιλίᾶν του.

Κ. ΣΑΜΑΡΤΣΙΑΔΗΣ.

ΠΟΙΚΙΛΙΑ

Εἶναι ἐμπόρευμα ὁ ἡλεκτρισμὸς; — Ὁ ἡλεκτρισμὸς φαίνεται ὅτι θὰ παράσχη εἰς τοὺς νομικοὺς πάσης χώρας εὐκαιρίαν νὰ καταδείξωσι τὴν περὶ τὸ διχοτομεῖν τὴν τρίχα δεξιότητα αὐτῶν. Ἐν Ἀμερικῇ πολλὰ ἀνεφύησαν νομικὰ ζητήματα ἐν σχέσει πρὸς αὐτόν. Δέον ὁ ἡλεκτρισμὸς νὰ ὑποβληθῇ εἰς φορολογίαν ἢ οὐ; Δύναται νὰ κλαπῇ ἢ οὐ; Ἐν Γαλλίᾳ μέχρις ἐσχάτων ζήτημα ἦτο ἂν ἐταιρία προμηθεῖας ἡλεκτρισμοῦ (ὡς ἐν τῷ δι' ἡλεκτρισμοῦ φωτισμῷ κλπ.) ἀπετέλει ἢ μὴ ἀστικὴν ἐταιρίαν ἢ ἐμπορικὴν — τοῦθ' ὅπερ εἶναι ζήτημα οὐ μικρᾶς σπουδαιότητος εἰς τοὺς κεφαλαιούχους, οἵτινες ἐν τῇ τελευταίᾳ περιπτώσει θὰ ἦσαν ὑπόχρεοι διὰ τὸ ποσὸν τῶν μετοχῶν αὐτῶν. Ἐμπορικὴ ἐταιρία εἶναι ἐκείνη, ἥτις κύριον σκοπὸν προτίθεται τὴν διεκπεραίωσιν ἐμπορικῶν ἐπιχειρήσεων, ὡς τὴν ἀγορὰν ἀκατεργάστου ὕλης καὶ ἐκ νέου πώλησιν αὐτῆς μετὰ κέρδους, ἐν εἴδει βιομηχανικοῦ προϊόντος ἢ ἐν φυσικῇ καταστάσει. Ἡ τοῦ St Etienne Ἐταιρία τοῦ Ἐδισον, ἐναχθεῖσα ἐνώπιον τοῦ ἐμποροδικείου τῆς πόλεως ἐκείνης ὑπὸ τινος τῶν πελατῶν αὐτῆς ἤρνετο νὰ ὑποκύψῃ εἰς τὴν δικαιοδοσίαν τοῦ δικαστηρίου ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι ἡ προμήθεια ἡλεκτρισμοῦ ἐκ κεντρικοῦ σταθμοῦ δὲν ἀπετέλει ἐμπορικὴν πρᾶξιν «τῆς ἐταιρίας πωλοῦσης μόνον προϊόν, ὅπερ ἤρνετο ἐκ τῆς φύσεως καὶ ὅπερ ἦτο *res nullius*». Ἐν τούτοις τὸ ἐμποροδίκειον ἐκήρυξεν αὐτοδράμιον πρὸς ἐκδίκασιν τοῦ ζητήματος, γενομένης δ' ἐφέσεως ἡ ἀπόφασις αὐτοῦ ὑπεστηρίχθη. Ἐν Γαλλίᾳ λοιπὸν ὁ ἡλεκτρισμὸς, ἐκ κεντρικοῦ σταθμοῦ παρεχόμενος, δέον νὰ θεωρῇται προϊόν βιομηχανίας.

Ἰωδηλαῖον . . . τοῦ χαρτοπαιγνίου. — Κύριοί τινες τῆς Βιέννης διοργανίζουσι φθινοπωρινὴν ἔκθεσιν, καθ' ἣν θὰ ἐορτασθῇ ἡ πέμπτη ἐκατονταετηρίς τῆς ὑπάρξεως τῶν παιγνιοχαρτῶν, ἥτις, κατὰ τὰς φερομένους ἀφηγήσεις συμπίπτει τὸ ἔτος τοῦτο. Τὸ πρῶτον παιχθὲν χαρ-

τοπαίγνιον ἐκαλεῖτο, ὡς λέγεται, Τὰ ρόκ καὶ ἐφευρέθη τῷ 1392. Τοιαύτη ἔκθεσις θ' ἀπέβαινεν ἐνδιαφέρουσα, ἥ δὲ ἐπιτυχία αὐτῆς κατ' οὐδένα τρόπον θὰ ἐπηρεάζετο ὑπὸ τοῦ γεγονότος ὅτι πάντες οἱ ὑποκινηταὶ τοῦ σχεδίου σφάλλονται ὡς πρὸς τὰς χρονολογίας αὐτῶν. Παιγνιόχαρτα ὑφίσταντο κατὰ τὸν Ρεμουσάτ, θεωρούμενον ὡς μεγάλην αὐθεντείαν περὶ τοῦ θέματος τούτου, ἐν Ἰνδικῇ πρὸ τοῦ 1120, ὅτε φαίνεται ὅτι εἶχεν εἰσαχθῆ τὸ παίγνιον ἐκ Σινικῆς. Κατὰ πᾶσαν πιθανότητα τὰ παιγνιόχαρτα εἰσῆχθησαν εἰς τὴν Εὐρώπην κατὰ τὴν ἐπιστροφὴν τῶν Σταυροφόρων. Καθόσον ἀφορᾷ εἰς τὴν Ἀγγλίαν ἐκεῖ εἰσῆχθησαν κατὰ τὸ 1245, διότι κατὰ τὸ ἔτος ἐκεῖνο ἡ τοῦ Γουόρτσσεστερ σύνοδος ἀπηγόρευσε τῷ κλήρῳ τὴν ἐπιτρέψῃ «τὸ παιγνίδιον τοῦ βασιλέως καὶ τῆς βασιλίσσης», τοῦθ' ὅπερ ἀπετέλει παίγνιον διὰ τετραγώνων χαρτῶν κεχρωματισμένων, λίαν δὲ προσφιλὲς τοῖς μοναχοῖς ἀγγλικῶν τε καὶ ἄλλων μονῶν. Ὅτι τὰ νεώτερα παιγνιόχαρτα ἐκ τούτου προήλθον εἶναι πιθανότατον, ὑπάρχει ὅμως ὡποδότης αὐθεντικώτατον σημεῖωμα πρὸς ἀνατροπὴν τῆς τῶν ἐν Βιέννῃ θεωρίας, διότι ἐν τοῖς χρονικοῖς τοῦ Νικολάου Γοδελλούτζου ἀποθανόντος πρὸ τοῦ 1400 ὁ συγγραφεὺς γράφει ὑπὸ τὴν χρονολογίαν 1379 ὅτι «τὸ χαρτοπαίγνιον, ὅπερ καλεῖται Ν α ἱ β καὶ προέρχεται ἐκ τῆς τῶν Σαρκενῶν χώρας, εἰσῆχθη εἰς τὴν Βιτέρ-βαν». Τὸ σημεῖωμα τοῦτο κρατύνεται καὶ ὑπὸ ἄλλων συγχρόνων συγγραφέων. Ἄλλως καὶ αὐτὴ ἡ λέξις Ν α ἱ β ἀποδείκνυσιν τὴν ἀνατολικὴν ἀρχὴν τοῦ παιγνιδίου.

Ἡ Εὐρωπαϊκὴ θερμοκρασία. — Ὁ Κ. Φλαμαρίων φρονεῖ ὅτι ἐν τῷ κλίματι τῆς Εὐρώπης ἐκτὸς τοῦ ἀκροτάτου βορείου καὶ βορειο-ανατολικοῦ τμήματος ἐπικρατεῖ ἐν γένει τανῦν θερμοκρασία κάτωθεν τῆς συνήθους. Ἡ Γαλλία, ἡ μεγάλη Βρετανία, τὸ Βέλγιον ἡ Ἰσπανία, ἡ Ἰταλία Ἀυστρίας καὶ Γερμανί διέρχονται ψυχρὰν περίοδον. Εἶναι ἀμφίβολον ὡποδότης, ἐὰν τοῦτι πρέπει νὰ ἀποδοθῇ εἰς γενικὴν τῆς σφαίρας ψύχρανσιν ἢ εἰς τοπικὰς ἰστίαις. Τὸ ζητήμα δύναται νὰ ἀποφασισθῇ διὰ περαιτέρω μόνον παρατηρήσεως· ἀλλ' εἶναι ἄξιον προσοχῆς ὅτι ἡ ἐτησίαι θερμοκρασία τοῦ Ρέου Ἰαννέου κατέπιπτε ἐπὶ τινὰ ἔτη καὶ εὐρίσκεται ἤδη κατὰ ἓνα βαθμὴν περίπου, κάτωθεν τοῦ συνήθους. Πρὸς τοῦτοις ἡ ἐτησίαι θερμοκρασία τοῦ 1886 ἦτο ἡ κατωτέρα παρατηρηθεῖσα κατὰ τὰ τελευταῖα τεσσαράκοντα ἔτη.

Ἰατροὶ καὶ Νομομαθεῖς περὶ ὑπνωτισμοῦ. — Ἐὰν εἰς τὸν ὑπνωτισμὸν ἀπεδίδοτο τὸ σπουδαῖον πρόσωπον, ὅπερ ἱατροὶ τινες ἀξιούσιν ὑπὲρ αὐτοῦ ἐν σχέσει πρὸς τὴν καταδίωξιν κηκούργων οὐδεμίαν ἀνάγκη θὰ ὑπάρξῃ ἐμφανίσεως προσώπων, οἷος ὁ Ραβασώλ, πρὸς ἀντιπροσώπων τῶν ὧν οὗτος ἀντιπροσωπεύει ἀρχῶν. Οἱ στύλοι τῆς κοινωνίας ἀπ' ἐαυτῶν θὰ συνετρίβοντο. Ἰσὲ εἰκοσαετίας περίπου ὁ ὑπνωτισμὸς — καλούμενος τότε μεσμερισμὸς ἢ ζωϊκὸς μαγνητισμὸς — περιεφρονεῖτο ὑπὸ τῶν ἱατρῶν ἐν γένει· οἱ τὸν ὑπνωτισμὸν ἐξασκοῦντες ἦσαν ἀγύρται πρὸ τῶν ὁμμάτων τῶν ἐπιστημόνων ἱατρῶν· τῶν ἀγυρτῶν ὅμως ἡ μᾶλλον ἐμπειρικῶν ἀναγκασάντων τὴν ἱατρικὴν σχολὴν ν' ἀποδεχθῇ τὴν ἐπιστημονικὴν πραγματικότητα τοῦ ὑπνωτισμοῦ οἱ ἱατροὶ θεωροῦσιν ἤδη τὸ νέον ἔδαφος ἐύνης καὶ πειραματικῆς ἐνεργείας ὡς ἀποκλειστικὸν αὐτῶν κτῆμα καὶ ὑποστηρίζουσιν ὅτι αὐτοὶ μόνον δικαιούνται νὰ παραγάγῃ τὴν ὑπνωτικὴν κατάστασιν καὶ νὰ προβάλωσιν εἰς ἐρεῦνας ἐν τοῖς τοῦ ὑπνωτισμοῦ φαινομένοις. Ἡ ἱατρικὴ σχολὴ τῶν Παρισίων ἐπεδόθη εἰς τὴν ζήτησιν τοῦ ζητήματος τούτου κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη μετὰ μείζονι προθυμίᾳ καὶ καρτερίᾳ ἢ πᾶσα ἄλλη πόλις τοῦ κόσμου καὶ τὰ περάματα τοῦ διδασκτοῦ Σαρκό καὶ λοιπῶν τοιαύτην ἐνεποίησαν ἐντύψιν ἐπὶ τοῦ δημοσίου ὥστε ἡ γενικὴ ἰδέα τῆς ἡθικῆς εὐθύνης, ἥτις ποτελεῖ τὸ βῆθρον ἐν ᾧ ἡ δικαιοσύνη φαινομενικῶς ἐδράζεται, μεγάλως ἐκλονήθη.

Ἐνθυμοῦνται πάντες ὅτι, ὅτε ἡ Γαβρίλλα Βομβάρ ἐδικάζετο μετὰ τοῦ Εὐρώ διὰ τὴν δολοφονίαν τοῦ Γκουφέ, ἐν τῷ ὑπνωτισμῷ διακρινόμενοι ἱατροὶ ἠθέλησαν ν' ἀποδείξωσιν ὅτι ἡ Γαβρίελλα, ὡς ἐκ τοῦ ἰδιαίτερου νευρικοῦ ἢ ψυχολογικοῦ αὐτοῦ διγνητισμοῦ δὲν ἠδύνητο ἐπὶ τῷ ὅτι ἀπεπλάνησε τὸν Γκουφέ εἰς τὸ ὁπερ ἐνέμενεν αὐτὸν τέλος, ὅτε ἐστραγγαλίσθη ὑπὸ τοῦ Εὐρώ. Εἰς τῶν ἱατρῶν τούτων ὑπνώτισεν ἐν τῇ φυλακῇ τὴν νεαρὰν ταύτην γυναῖκα καὶ νάγκασεν αὐτὴν νὰ ἐπαυλαβῇ ὁλόκληρον τὴν σκηνὴν τοῦ φόνου, καὶ ἦν στιγμὴν εὐρίσκετο

ἐν τῇ δευτέρᾳ περιόδῳ, ἥτις εἶται ἡ τοῦ ὑπνωτισμοῦ. Οἱ δικασταὶ ἐξέστησαν ἐκ τῆς ἐπιστημονικῆς ταύτης ἀποδείξεως· αἱ ἰδέαι αὐτῶν κατ' ὁλοκληρίαν συνεχίσθησαν, ἀν δὲ ὁ δημόσιος κατήγορος μὴ ἐποιεῖτο ἐκκλησίαν εἰς τὴν κοινὴν αὐτῶν φρόνησιν, ἐὰν μὴ ἰσχυρῶς παρωτρύνοντο ν' ἀποφύγῃ τὸν μέγαν κοινωνικὸν κίνδυνον, οἷος ὁ ἐκ τῆς ἀποδοχῆς τοῦ ἰσχυρισμοῦ τοῦ ἡθικοῦ ἀνευθύνου ἐλλείψει ἀποδείξεως περὶ παραφροσύνης, ὡς ἐννοεῖ αὐτὴν ὁ νόμος, θὰ ἠθώον πειθανῶς τὴν Γαβριέλλαν Βομβάρ. Ὁ ὑπνωτισμὸς ἐποιήσατο ἕκτοτε παραιτέρω προόδους, συνέλεξε πρόσθετα φαινόμενα, ἀπεκάλυψε νέας πιθανότητες «ὑποβολῆς», ἐντὸς μικροῦ δ' ἴσως νέα τις Γαβριέλλα ἀθωωθήσεται δυνάμει ἀποδείξεων τοῦ ὑπνωτισμοῦ.

Ὁ οἶκος τοῦ Χριστοφόρου Κολόμβου. — Ὁ τοῦ Χριστοφόρου Κολόμβου οἶκος ἐν Via Dritto ἐν Ποντιτσέλλῳ ἐπισκευάζεται· χαρακτηρεῖται δ' ἐπ' αὐτοῦ λατινικὴ ἐπιγραφή ὑπὸ τοῦ καθηγητοῦ Πιτζόρ-νου, ἥτις μεταφραζομένη, ἔχει ὅδε: «Οὐδεὶς οἶκος κέκτηται μείζονα τούτου ἀξίαν, ἐντὸς τῶν τοίχων τοῦ οἴκου ὁ Χριστοφόρος Κολόμβος διήλθε τὴν νεανικὴν αὐτοῦ ἡλικίαν».

Μαγικαὶ ἰδιότητες τῆς φιλλύρας. — Ἐν Οὐγγαρίᾳ ὡς καὶ ἐν Γερμανίᾳ μαγικαὶ ἀποδίδονται ἰδιότητες εἰς τὴν φιλλύραν. Ἐν τισὶ χωρίοις φυτεύεται συνήθως τοιοῦτο δένδρον ἔμπροσθεν οἰκίας πρὸς παρακώλυσιν τῆς εἰσόδου γοησιῶν. Ἀπ' αὐτῆς τῆς ἀρχαιότητος ἡ φιλλύρα ἦν ἱερὰ τῇ Ἀφροδίτῃ παρὰ τοῖς Ἑλλήσι· ὡς καὶ τῇ Ἀδάμ παρὰ τοῖς Σλαύοις. Τοῦτο ὀφείλεται, καθὰ λέγεται, εἰς τὸ σχῆμα τῶν φύλλων αὐτῆς, ὅπερ ὁμοιάζει πρὸς τὸ τῆς καρδίας.

Ἡ φιλολογικὴ πόλις. — Μεταξὺ τῶν Ἀμερικανικῶν πόλεων ἡ Βοστώνη μόνη δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς μᾶλλον ἀξία τῆς ἐξιστορήσεως τῶν χρονικῶν αὐτῆς. Εἰ καὶ οὐχὶ ἡ ἀρχαιότερα ἀποικία, ἦν ὅμως καὶ εἶναι εἰσέτι ἡ ἀρχαιοτάτη, ὅσον ἀφορᾷ εἰς τὴν σημασίαν καὶ σπουδαιό-τατα αὐτῆς. Αὕτη διεδραμάτισε πρόσωπον σπουδαιότερον πάσης ἄλλης ἐν τῇ ἱστορίᾳ τῆς χώρας. Αὕτη καταφανέστερον πάσης ἄλλης ἀντε-προσώπευσεν ὀριστικόν τι πνεῦμα καὶ τάσιν, αἵτινα καίτοι μεγάλως ἐξησθένησαν, δὲν ἐξηφανίσθησαν ὅμως καθ' ὁλοκληρίαν. Αὕτη ἐγέννησε τοὺς πλείστους τῶν διανοητῶν ἀνδρῶν ἢ τουλάχιστον διετέλεσεν ἐν ἐπι-κοινωνίᾳ μετ' αὐτῶν. Ἐφ' ὅλας τὰς ρηθείσας ἐπόψεις, ἡ πόλις αὕτη προστάται πάσης βρετανικῆς ἄλλης πόλεως ἐκτὸς τοῦ Λονδίνου καὶ τοῦ Ἐδιμβούργου, ἔχει δέ, ἐὰν λάβωμεν ὑπ' ὄψιν μόνον τὰς δύο καὶ ἡμίσειαν ἑκατονταετηρίδας, αἵτινες παρήλθον ἀπὸ τῆς ἰδρύσεως αὐτῆς, ἐλαχίστας ἐφαμίλλοις μετὰ τῶν πόλεων τῆς Εὐρώπης. Ὅπωσδήποτε τὴν ἐνδιαφέρον τῆς ἱστορίας αὐτῆς εἶναι σχεδὸν καθαρῶς πολιτικόν, κοι-νωνικὸν καὶ φιλολογικόν.

Ἡ λίμνη Μοῖρις. — Σπουδαιότατον ὑπόμνημα περὶ τῆς λίμνης Μοῖριδος ἐνεγένωσθη ἐσχάτως ὑπὸ τοῦ Ἑρρίκου Βροῦξ πασσᾶ ἐνώπιον τῶν μελῶν τῆς Χεδιδικῆς γεωγραφικῆς ἐταιρίας. Ὁ διάσημος οὗτος Αἰγυπτιολόγος, ὅστις ἰδιαζόντως ἐμελέτησε τὴν γεωγραφίαν τῆς ἀρ-χαίας Αἰγύπτου, ὑπέστρεψεν ἐκ τῆς τελευταίας αὐτοῦ ἐκδρομῆς εἰς Χαβάραν, Ἐλ-Λαχούν καὶ τὰ περίεξ τῆς ὑποτιθεμένης τοποθεσίας τῆς ἀπὸ πολλοῦ ἐξηφανισμένης λίμνης. Ὁ Βροῦξ πασσᾶς προλογιζόμενος παρετήρησεν ὅτι παρὰ τὴν γνώμην, ἣν ἐξέφρασαν πολλοὶ σοφοὶ καὶ καθ' ἣν ἡ λίμνη Μοῖρις ὑφίστατο μόνον ἐν τῷ ἔγκρεμλῳ τοῦ Ἡροδό-του, ἄφθονα ὑπάρχουσι μνημειακὰ μαρτύρια δι' ὧν καταδείκνυται ὅτι ἐν λίαν ἀρχαίᾳ περιόδῳ τῆς αἰγυπτιακῆς ἱστορίας ὑπῆρχε παρὰ τὸ ὄρο-πέδιον τῆς Χαβάρας καμμεγέθης λεκάνη ὕδατος, δοῦσα τὸ ὄνομα αὐτῆς εἰς ὁλόκληρον τὴν ἐπαρχίαν, τὴν Φαγιούμ, ἥτοι «χώραν τῆς λί-μνης». Ἐν τῇ ἀρχαιότητι 42 ὑπῆρχον διαιρέσεις ἡ νομοὶ ἐν Αἰγύπτῳ, ἐκαστοῦ ἔχοντος τὴν ἰδίαν πρωτεύουσιν, ἐπιχώριον κυβέρνησιν καὶ θρησκευμα, πάντων δὲ λατρευόντων κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον τὸν Ὅσιριν· ἐκ τούτων ὅμως προφανῶς ἐξηρεῖτο τὸ Φαγιούμ. Τοῦτο ἀπε-τέλει μεμονωμένον μέρος τοῦ βασιλείου, διηρεῖτο ὡς ἡ μητρόπολις εἰς νομοὺς μετὰ τῶν διοικητῶν αὐτῶν καί, ἐξαιρέσει τῆς ἐν Χαβάρᾳ νε-κροπόλεως, ἦτο παραδεδομένον εἰς τὴν λατρείαν τοῦ Σαβάκ, κροκοδεί-λου θεοῦ. Ἐν τοῖς ἱερογλυφικοῖς ἦτο γνωστὸν ὑπὸ τὸ ὄνομα «Τοῦ Σῆ», χώρα τῆς λίμνης, τοῦθ' ὅπερ ἐγένετο ἐν τῇ κοπτικῇ Π-ιοῦμ, παραλί-χώρα καὶ διασώζεται σήμερον ἐν τῷ ἀραβικῷ ὀνόματι Φαγιούμ.

Ἐκ τοῦ διασήμεου παπύρου τοῦ Φαγίου, οὗτινος δύο ὑπάρχουσιν ἀντίτυπα προκύπτει ὅτι καὶ ὁ ὅρος Μέρνερ, «τὸ εὐρὺ ὕδωρ ἢ λίμνη», ἐφημέριζετο ἐπ' αὐτοῦ· ἐνταῦθα δ' ἔγκειται πιθανῶς καὶ ἡ ἀρχὴ τοῦ ὀνόματος Μοίρις. Τὰ ὕδατα τῆς λίμνης ταύτης θὰ ἔφθασαν μέχρι τοῦ ὁροπεδίου τῆς Χαθάρας, τῆς νεκροπόλεως κατοίκων χώρας, καλουμένης Σέδ, ἐν τῇ θέσει τῆς ὁποίας εὐρεῖται ἡ νεωτέρα πόλις Μεδινέ-ἔλ-Φαγίου. Ἐν τῇ ἀρχαιότητι ἀπετέλει κατοικητήριον τῶν βασιλέων καὶ περιελάμβανε λαμπρὸν ναόν, ἀφιερωμένον εἰς τὸν Σαδάκ, αἱ διαστάσεις τοῦ ὁποίου κατὰ πολὺ ὑπερέβαινον τὰς τοῦ ἐν Θήβαις ναοῦ. Κατὰ τὴν παράδοσιν ὁ Ἀμὲν-ἔμ-χάτ ὁ Γ' τῆς 12ης δυναστείας θεωρεῖται ὁ κατασκευαστὴς τῆς λίμνης Μοίριδος, ὁ δὲ τάφος αὐτοῦ εὐρίσκεται ἐν τῇ πλινθίνῃ πυραμίδι ἐν Χαθάρᾳ· τεμάχια ὅμως ἀναγόμενα εἰς τὸν Ἀμὲν-ἔμ-χάτ τὸν Α' καὶ Οὐζερτσὲν τὸν Β', εὐρεθέντα παρὰ τὴν Μεδινέ, ἀρχαιοτέρων αὐτῇ καθιστῶσιν. Ἐκτὸς τούτου ἦκιστα εὐχερὲς θὰ ἦτο πόλις τοιούτων διαστάσεων, οἱ αἱ τῆς Σέδ νὰ ἐκτίζετο ἐν ἀποστάσει ἀπὸ ὕδατος. Διωρυξ, καλουμένη Χοὺν ἢ Χουνέτ, διηνοικημένη δὲ διὰ τοῦ Νείλου ἐχορήγει ὕδωρ εἰς τὴν λίμνην καὶ ἱκανοποιεῖ τὰς ἀνάγκας τῆς πόλεως· τὸ στόμιον αὐτῆς ἐκαλεῖτο ἐν τοῖς ἱερογλυφικοῖς Λα-χούν, «τὸ ἀνοίγμα τῆς διώρυχος», ὄνομα διασωζόμενον ἐν τῇ νεωτέρᾳ Ἑλ-Λαχούν. Ὁ Βρούξ πασσαῖς ὑπέδειξε πρὸς τοῦτοίς ἡ λέξις Ρα-πα-ρο-χουνέτ «ὁ ναὸς τοῦ στομίου τῆς διώρυχος» ἡδύνατο νὰ δώσῃ ἡμῖν τὴν παραγωγὴν τῆς λέξεως λα-βύρινθος.

Ἐξερεύνησις τῶν ἀρκτικῶν χωρῶν. — Οἱ Σουηδοὶ ἐπιστήμονες, Βγιόργγκ καὶ Καλλστέμμος, ἀφίκοντο ἐσχάτως εἰς Ἀγ. Ἰωάννην τῆς Νεογείου. Εἰς τούτους ἀνετέθη ἐντολὴ ἐκ μέρους τῆς Γεωγραφικῆς καὶ τῆς Ζωολογικῆς ἐταιρίας τῆς Στοκχόλμης νὰ διερευνήσωσι τὰς ἀκτὰς τοῦ Smith Sound ἐν ταῖς Ἀρκτικαῖς χώραις, νὰ συλλέξωσιν εἶδη τῶν αὐτόθι φυτῶν καὶ ζώων καὶ νὰ προδῶσιν εἰς ἀστρονομικὰς παρατηρήσεις. Θὰ ἐνοικιάσωσιν ἤδη οὗτοι σκάφος διὰ τὸ ταξιδεῖον αὐτῶν τοῦτο ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἐλπίζουσι νὰ ἐπιστρέψωσι κατὰ Σεπτέμβριον.

Ἀναφέρεται πρὸς τούτοις ὅτι Ἀμερικανοὶ τινες προτίθενται νὰ διερευνήσωσι τὸ Λαβραδὸρ καὶ νὰ ἐπισκεφθῶσι τοὺς μεγάλους καταρράκτας, οἵτινες εἶχον ἀνακαλυφθῇ κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος.

Ἄλλο πάλιν σῶμα Ἀμερικανῶν θ' ἀπέλθῃ ἐκ τῆς αὐτῆς πόλεως τοῦ Ἀγ. Ἰωάννου ἵνα μετακομίσῃ διὰ τὴν ἐν Σικάγῳ Παγκόσμιον Κολομβιανὴν Ἐκθεσιν τρία ὀλόκληρα χωρία διαφόρων φύλων τῶν Ἑσκιμῶν, μετὰ πάντων τῶν ἀποσκευῶν αὐτῶν καὶ λοιπῶν ὡς καὶ χωρίων Ἰνδῶν, κατοικοῦντων τὰ ὀρεινὰ μέρη τοῦ ἐσωτερικοῦ τοῦ Λαβραδὸρ.

Σιδηροδρομικὰ ἀτυχήματα. — Τὸ Ἐμπορικὸν Ἐπιμελητήριον τοῦ Λονδίνου ἐδημοσίευσεν στατιστικὴν τοῦ 1891 περὶ τῶν προσώπων, ὅσα ἐφονεύθησαν καὶ ἐτραυματίσθησαν ἐπὶ τοῦ ἀγγλικοῦ σιδηροδρομικοῦ συμπλέγματος. Κατ' αὐτὴν ἐφονεύθησαν 1247 καὶ ἐτραυματίσθησαν 11,500. Ὁ ἀριθμὸς μέγιστος πράγματι, καθησυχαστικὸς ὅμως τυγχάνει ὅπωςδὴποτε διὰ τοὺς ταξιδιώτας, διότι ἐκ τῶν 1247 τούτων νεκρῶν, 17 μόνον, ἦτοι 5 ταξιδιώται καὶ 12 ὑπάλληλοι σιδηροδρόμου ἐγένοντο θύμα πραγματικῶν σιδηροδρομικῶν ἀτυχημάτων. Ἐκ τῶν ἀνωτέρω φονευθέντων οἱ 537 ἦσαν σιδηροδρομικοὶ ὑπάλληλοι φονευθέντες ἐν διαφόροις κινδυνώδεσιν ὑπηρεσίαις, οἱ 87, ταξιδιώται ἐθελοσίως πεσόντες ἐπὶ τῆς γραμμῆς ἵν' αὐτοκτονήσωσι καὶ οἱ 306 ἐξ ἀπροσεξίας κατὰ τὴν διάβασιν τῆς σιδηροδρομικῆς γραμμῆς, κατὰ τὴν ἀνοδὸν ἢ καθόδον ἐκ τῶν ἀμαξῶν πρὶν ἢ ἐντελῶς ἡ συνολικὴ σταμασματολήγη καὶ λοιπῶν παραπλησίων αἰτίων ὀφειλομένων εἰς τὴν ἀπροσεξίαν. Ἐκ τῶν ἀνωτέρω προκύπτει ὅτι τὸ ἔργον τῶν ἀτυχῶν σιδηροδρ. ὑπαλλήλων δὲν ἔπαυσε νὰ ᾖ ἀξιοθρηνήτως κινδυνώδες, ἀλλ' ὅτι οἱ σιδηροδρομοὶ ἀποτελοῦσι διὰ τοὺς ταξιδιώτας τὸ ἀσφαλέστερον μεταγωγικὸν μέσον, ἐξ ὧν ὑπάρχουσιν.

ΓΝΩΜΑΙ ΣΟΦΩΝ.

Ὡς σύζυγον ὀφείλει τις νὰ ἐκλέξῃ τὴν γυναῖκα, ἣν θὰ ἐξελέγεν ὡς φίλον, ἂν αὕτη ἦτο ἀνὴρ.

J. JOUBERT.

Μὴ καταγελῶμεν τῶν παραφρόνων· ἡ παραφροσύνη αὐτῶν εἶναι διαρκεστέρα τῆς ἡμετέρας. . . Ἐν τούτῳ ἔγκειται ὅλη ἡ διαφορά.

ADOLPHE D'HOUDETOT.

Τὸ ἐμπόριον εἶναι ἐνδιαίτημα κλεπτῶν μετὰ σπληαίων, φωτιζομένων δι' ἀερίοφωτος.

COMMERSON.

Τὸ μειδίωμα ἐν τοῖς χεῖλεσι γυναικὸς εἶναι κίβδηλον νόμισμα καταναγκαστικῆς κυκλοφορίας.

COMMERSON.

Ἡ Γαλλία εἶναι λίαν πλουσία· τοῦτο κατανοεῖ μόνον ἐκ τῶν ζημιῶν αὐτῆς, ὃν τρόπον τότε μόνον ἐκτιμᾷ τις τὴν ὑγείαν ὅταν νοσῇ.

ALPHONSE KARR.

Εὐφηνμον ποιῶσατε περὶ τοῦ καλοῦ λόγον, διότι πολλοὶ εὐρίσκονται εἰς ἐξύμνησιν τῶν πονηρῶν.

CHARLES NARREY.

Τὸ διοικεῖν σημαίνει ἐμπράκτως ἐπιδεικνυσθαι ὅσον τὸ δυνατόν περισσοτέραν εἰρήνην, δυναισύνην καὶ εὐθύτητα παρὰ τοῖς ἀνθρώποις.

LAMARTINE.

Ἐχετε πνεῦμα εἰς ὃ γυνὴ ἢ ἀλήθεια εἰσερχομένη νὰ δύναται νὰ ἐξέλθῃ ὑπὸ κοσμίαν περιβολήν.

JOUBERT.

Ὁ ἀνὴρ ἔχει ὄμματα ἵνα βλέπῃ . . . ἡ γυνή, ἵνα βλέπωσιν αὐτά.

ADOLPHE D'HOUDETOT.

Πᾶς συγγραφεὺς, ἐν οἷσινποτε κύκλῳ κἂν χρησιμοποιοῖ τὸ πνεῦμα αὐτοῦ, ὀφείλει κύριοσκοπὸν νὰ ἔχῃ τὸ ὠφέλειν.

VICTOR HUGO.

Εἰς τὴν καρδίαν τῶν γυναικῶν εἰσχωρεῖ τις οὐχὶ περιαυτολογῶν, ἀλλ' ὑπὲρ αὐτῶν τοῦτων τὸν λόγον ποιούμενος.

ARSÈNE HOUSSAYE.

Εὐεργετῶν τινα, εὐτυγὴ ἑμαυτὸν ἐπὶ τούτῳ λογιζομαι· κακαποίων δὲ αἰσθάνομαι τῆσιν τοῦ συνειδότης καὶ πάσχω. Δὲν ἔχω ἀνάγκην ἐτέρου κανόνος τοῦ βίου.

LEGOUVÉ.

Ὁφείλει τις νὰ ᾖ ὅτι θέλει ἵνα ᾧσι τὰ τέκνα· τότε τὸ πᾶν ρεεῖ ὡς ἐκ πηγῆς.

VINET.

Υπάρχουσι κακόδοξα βουλεύματα ὡς καὶ κίβδηλα νομίσματα· ἵνα μεταδῶσιν αὐτὰ τοῖς ἄλλοις δέον αὐτὸς πρῶτος νὰ ἔχῃ αὐτά.

A. DUMAS, FILS.